

Brieven van de overkant

van vrijheid, liefde en transformatie

O s h o

Kom waar ik ben

De avond wordt donkerder. Er zijn slechts een paar sterren aan de hemel te zien, en een bijna volle maan hangt in het westen. De jasmijn draagt bloesem, en haar geurigheid zweeft in de lucht. Ik heb zojuist een dame uitgelaten, en ben nu weer terug. Ik kende haar niet. Het lijden heeft haar geest in beslag genomen, zijn duisternis heeft een aura om haar heen gevormd. Ik voelde deze aura van lijden toen ze binnenkwam. Zonder tijd te verspillen vroeg ze meteen: "Kan het lijden uitgeroeid worden?" Ik keek naar haar. Ze leek een levend monument van lijden.

Langzamerhand worden mensen allemaal zulke monumenten. Ze willen zich allemaal van het lijden ontdoen, maar zijn er niet toe in staat, omdat hun diagnose van lijden niet juist is. Lijden bestaat in een bepaalde bewustzijnsstaat, het is de karakteristieke trek van die staat. Binnen die staat is er geen vrijheid van lijden, omdat die staat zelf het lijden *is*. Als je binnen die staat één verdriet oplost, neemt een ander verdriet de plaats in; deze keten gaat maar door. Je kunt je bevrijden van dit verdriet of dat verdriet, maar bevrijding van lijden als zodanig zul je niet vinden. Het lijden blijft, enkel de oorzaken veranderen.

Het uitroeien van lijden, de bevrijding van lijden heeft plaats door het veranderen van je staat van bewustzijn, niet in het vrij worden van een persoonlijk verdriet.

In een donkere nacht ging een jonge man naar Gautam Boeddha toe. Hij was verdrietig, ongerust en vol angst. Hij zei: "Wat een lijden is de wereld! Wat een kwelling is het!" Gautam Boeddha zei: "Kom waar ik ben – er is hier geen lijden, er is hier geen pijn."

Er is een staat van bewustzijn waarin geen lijden bestaat. Het was dit bewustzijn waar Boeddha naar verwees toen hij de term 'waar ik ben' gebruikte.

Er zijn twee staten van menselijk bewustzijn: één van onwetendheid, de ander van weten – één van identificatie met het andere, en de tweede van zelfverwerkelijking. Zolang ik me identificeer met het andere is er lijden. Deze gebondenheid aan het andere is lijden. Het vrij worden van het andere, het verwerkelijken van het zelf, het zijn in het zelf, is het uitschakelen van het lijden. Ik ben nog niet ik, vandaar het lijden.

Wanneer *ik* feitelijk *ik* word, houdt het lijden op.

Zegen is het middelpunt

Een heremiet kwam gisteren bij me. We spraken over de discipline van meditatie. Het is verbazingwekkend de verkeerde en onware ideeën te horen die er heersen aangaande de aard van de mind. Als we de discipline beginnen met de aanname dat de mind onze vijand is, maakt dat de hele methode verkeerd. Noch de mind is onze vijand, noch het lichaam. Ze zijn simpelweg instrumenten, en zijn behulpzaam. Het bewustzijn kan hen gebruiken zoals ze maar wil. Een houding van vijandigheid en strijd scheidt vanaf de start al onderdrukking, en als resultaat wordt het hele leven vergiftigd.

De menselijke mind is vanuit zijn eigen aard geneigd naar gelukzaligheid, en daar is helemaal niets mis mee. Het is niets anders dan het aangetrokken worden tot de 'zelfaard'. Als er geen geluk was, zou de mens zich nooit naar het spirituele leven bewegen. De mind zoekt eerst naar geluk in de wereld, en als het dit daar niet vindt, wendt het zich naar binnen.

Gelukzaligheid is het middelpunt – zowel van de wereld, als van bevrijding. Het is om de as van deze gelukzaligheid waar het hele aardse en het bovenaardse leven om draait.

De glimp van geluk wordt aan de buitenkant gezien; vandaar de wedren naar buiten. Door meditatie wordt de echte bron van deze gelukzaligheid zichtbaar, dus de richting keert zich naar de bron. Maar de mind moet niet gedwongen worden naar binnen te keren. Het is door onderdrukking dat de mind begint te lijken op een vijand.

Nee, een nieuwe dimensie van geluk moet geopend worden. Zodra deze dimensie wordt geopend, blijkt dat de mind uit zichzelf naar binnen gaat. Haar geneigdheid is naar geluk, en waar gelukzaligheid is heeft het een natuurlijke beweging erheen.

Gelukzaligheid is het doel van het leven. Geluk, oneindig geluk is de bedoeling van het leven. In de wereld komen de glimpen, komt de weerspiegeling: haar oorspronkelijke bron is bevrijding. Buiten is haar projectie, van binnen zijn de wortels. Aan de omtrek is haar schaduw, in het midden haar leven. Vandaar dat de wereld niet in tegenspraak is met de bevrijding; de buitenkant is niet de vijand van het binnenste. Het hele bestaan is een symfonie.

Op het moment dat de mens deze waarheid ziet is zijn gevangenschap voorbij.

